

část druhá **Sám doma**

Vojta stál před domovními dveřmi růžového paneláčku a obřadně vytáhl zpod košile klíče. Měl je na krku, aby je neztratil. Odemkl. Za chvíli už stál v kuchyni. Odhodil batoh k ledničce a rozhlédl se. Zvláštní. Kuchyň vypadala ÚPLNĚ STEJNĚ jako jindy a zároveň ÚPLNĚ JINAK. Poprvé si všiml, jak nahlas tikají staré hodiny po prababičce. V jednu chvíli to v nich začalo dlouze rachotit a chrčēt a potom odbily neobyčejně silnými údery jedenáct hodin. Kolem okna létala veliká moucha a velmi hlasitě bzučela. Tak, že přehlušila vrčení ledničky. Vojta také zaslechl kapání vody do dřezu. Z nějakého jiného bytu sem bylo slyšet rachot automatické pračky. A někdo do toho zpíval: „Už mi kóóóně vyvádějí, už mi kóóóně sedlajíí...“ Vojta tu stál a přemýšlel: Stůl, lavice, lednička, kuchyňská linka, sporák, pračka – jsou pořád stejné. Jiné je to ticho. V zápětí se ale musel opravit. Ticho? Vždyť slyší tolik zvuků, kolik jich ještě nikdy neslyšel. Jejich byt byl jiný, protože v něm bylo ticho. A v tom tichu zase naopak bylo slyšet spoustu jiných věcí. Vojta cítil, jak se mu to zjištění o domovu, ve kterém najednou nebyli žádní lidé, líbí. Prošel všechny pokoje a poslouchal jejich zvuky. Našel jich ještě několik, ale nikde to nebylo tak výrazné, jako v kuchyni. Usadil se tedy tam. Bylo teprve čtvrt na dva-

náct. Oběd si měl ohřát až v poledne. Ale Vojta nevěděl, co by měl ještě dělat. Vytáhl tedy z ledničky talíř s pizzou a ohřál si ji v mikrovlnce na hodně horkou. Tak moc by mu to maminka určitě nedovolila, kdyby tu byla. Pizzu Vojta MILOVAL, takže ji snědl celou. Dál už nebylo v bytě k podnikání nic. Rozhodl se, že vyrazí ven.

U staré borovice, kde se s klukama obvykle scházeli, ještě nikdo nebyl. To určitě způsobila škola. Ale jinak? Jinak všechno vypadalo ÚPLNĚ STEJNĚ, jako kdyby byly prázdniny: Slunce docela pálilo, bylo ještě pořád dopoledne a neseďel ve třídě. Na asfaltové cestě byl pořád namalovaný stejný křídový panák, co po něm skáčou malé holky celé odpoledne. Mohl se rozběhnout k průlezkám a šplhat si tam po laně. Jak se mu chce. Ale zároveň bylo všechno ÚPLNĚ JINÉ. Svět kolem jenom VYPADAL stejně jako v červenci nebo v srpnu. Byl však jiný, protože už bylo září. Zítra v půl dvanácté bude ve škole v plném proudu hodina hudební výchovy a takovou větu prostě nemůžete vyslovit nikdy, když jsou prázdniny.

Vojta si zkusil lehnout do trávy a pozorovat slunce a oblaka skrz větve borovice. Byla to taková jeho hra. Když se díváte na stromy od země, vypadají ÚPLNĚ JINAK, než když se na ně díváte třeba z okna nebo z průlezky. A přitom jsou to pořád ty samé stromy.

Vojta si najednou uvědomil, že je to asi tak hodina, co přišel ze školy, a už se mu třikrát zdá, že neví, jaký je svět. Jestli je pořád úplně stejný, nebo pokaždé úplně jiný.

A také si vzpomněl, že má v hlavě jednu myšlenku, která ho napadla, když se bavili se Simčou o létání: Dívat se na svět z výšky, to je něco podobného jako dívat se na mapu světa. Jak se vlastně dívá na svět Bůh? Z výšky? Z té největší výšky, jakou si umíme představit? A vidí nás jako na mapě nebo na globusu? Něco jako mravenečky? Nebo z dálky? Z takové dálky, že tam ani nevychází a nezapadá slunce? Prostě: Je ten svět, co se na něj dívá Bůh, úplně stejný, nebo úplně jiný, než když se na něj dívá Vojta? Chtěl to promyslet, ale do břicha ho náhle udeřil fotbalový míč. Docela velká perda.

Byl by vyskočil a začal nadávat. Ale uslyšel Petrův povel: „Vstávat a cvičit!“ – Hurá, ještě si užijí kousek prázdnin! Vojta vyskočil a odkopl míč tak, aby pro něj běželi s Petrem oba. Byl z toho závod jako o život. Přesně takhle to Vojta miloval. Na to, jaký je svět kolem nás a jestli se na něj Bůh dívá zblízka nebo z dálky, přestal myslet. Někdy to třeba bráchovi ukáže, ale teď? Teď NENÍ ČAS!

Pro přemýšlivé hlavy

Čím to je, že se Vojtovi zdál svět stejný, ale současně jiný?
Stalo se ti to také někdy?

Jestli už jsi to někdy zažil/a, promysli si, jak asi podle tebe vypadá „prázdninový“ svět a jak „školní“ svět?

Jak se vlastně dívá na svět Bůh? Z té největší výšky? Nebo z té největší dálky? Nebo? Je ten svět, co se na něj dívá Bůh, úplně stejný, nebo úplně jiný, než když se na něj dívá Vojta?

Zkus pokus

Vyzkoušej si, kolik zvuků uslyšíš v tichu.

Najdeš nějaké místo, kde je slyšet opravdové ticho? Jaké je?

Zkus si vzít nějakou obyčejnou věc a podívat se na ni z takové strany, z jaké jsi ji třeba ještě nikdy neviděl.

Zajímá tě ještě něco, o čem Vojta přemýšlel? Jestli ano, zeptej se někoho, koho znáš a s kým by sis o tom mohl povídat.

Zajímá tě, co se stalo Vojtovi dál?
Počkej si na třetí díl!

Tvoje babička Ludmila

